

Ghedeon și escorta lui (1)

Partea 1: Starea omului și îndurarea lui Dumnezeu

Starea în poporul Israel în timpul judecătorilor

Dacă studiem istoria poporului Israel, putem diferenția două mari perioade de timp, perioada de timp a unității și perioada de timp a individualității; mai întâi perioada în care cele douăsprezece seminții acționau ca un singur om și apoi, perioada în care un om a fost chemat să acționeze pentru cele douăsprezece seminții. Cartea Iosua și cartea Judecători sunt imagini fidele ale acestor două perioade. Chiar și un cititor superficial nu poate trece neobservată marea diferență care există între aceste două cărți. Una este caracterizată prin putere exterioară și glorie, cealaltă prin slăbiciune și nenorocire. Una poartă amprenta puterii, cealaltă a decăderii. În una Domnul dă poporului Israel țara, în cealaltă Israel ratează să ia țara din mâna Domnului.

Sunt două nume, care exprimă diferențele între aceste două cărți, și pe care noi putem să le privim ca moto al lor: Ghilgal și Bochim. În cartea Iosua găsim, că poporul totdeauna pornește din Ghilgal la război și după război se reîntoarce la Ghilgal, pentru ca acolo să sărbătorească victoriile lui. Ghilgal era totodată centrul poporului, căci acolo ei au fost circumciși și acolo rușinea Egiptului a fost îndepărtată de la ei (compară cu Iosua 5.9-10).

Însă abia deschidem cartea Judecători, și vedem acolo cuvintele care produc întristare: „Și Îngerul Domnului S-a suit din Ghilgal la Bochim; și a zis: «Eu v-am scos din Egipt și v-am adus în țara pe care am promis-o prin jurământ părinților voștri; și am zis: ,Nu voi călca legământul Meu cu voi niciodată; iar voi, să nu faceți legământ cu locuitorii țării acesteia, să le sfârâmați altarele’, dar n-ați ascultat de glasul Meu. Pentru ce ați făcut aceasta? De aceea am și spus: ,Nu-i voi alunga dinaintea voastră; ci vă vor sta în coaste și dumnezeii lor vă vor fi o cursă’».» Și a fost așa: când a spus Îngerul Domnului cuvintele acestea către toți fiii lui Israel, poporul și-a ridicat glasul și a plâns. Și au numit locul acela Bochim; și au jertfit acolo Domnului.” (Judecători 2.1-5).

Aici ne întâmpină în mod remarcabil tot contrastul care este între cartea Iosua și cartea Judecători – cartea unității și cartea individualității, cartea puterii exterioare și a gloriei și cartea slăbiciunii interioare, a eșecului și decăderii. Vai, gloria exterioară și puterea poporului a trecut repede. Mărimea națională a lui Israel a dispărut repede. „Și poporul a slujit Domnului în toate zilele lui Iosua și în toate zilele bătrânilor ale căror zile au urmat după Iosua, care văzuseră toate faptele mari pe care le făcuse Domnul pentru Israel. Și Iosua, fiul lui Nun, robul Domnului, a murit în vârstă de o sută zece ani. ... Și toată generația aceea de asemenea a fost adăugată la părinții săi. Și s-a ridicat după ei o altă generație, care nu cunoștea pe Domnul, nici lucrările pe care le făcuse El pentru Israel. Și fiii lui Israel au făcut rău în ochii Domnului și au slujit baalilor. ... Și L-au părăsit pe Domnul și au slujit lui Baal și astarteelor. Și mânia Domnului s-a aprins împotriva lui Israel și i-a dat în mâinile cotropitorilor, care i-au prădat și i-au vândut în mâinile vrăjmașilor lor, de jur-împrejur; și ei n-au mai putut să stea înaintea vrăjmașilor lor. Oriunde ieșeau, mâna Domnului era împotriva lor spre rău, după cum vorbise Domnul și după cum le jurase Domnul; și erau foarte strâmtorați.” (Judecători 2.7-15).

Aceasta este istoria tristă și umilitoare a poporului Israel din zilele acelea. Sabia lui Iosua a ruginit în teacă. Acele zile minunate, în care el a condus oștirile reunite ale lui Israel la victorii strălucitoare asupra împăraților Canaanului, trecuseră. Influența morală a lui Iosua și a bătrânilor, care au trăit mai mult decât el, nu mai era, și cu o viteză îngrozitoare tot poporul se grăbea pe panta abruptă, în jos în mlaștina păcatelor și idolatriei odioase a acelor națiuni, pe care ei trebuiau să le alunge dinaintea lor, conform poruncii Domnului. În ceea ce-l privește pe Israel, decăderea totală pătrunsese. Așa cum a căzut Adam în grădina Eden și Noe pe pământul nou, tot așa a căzut Israel în țara Canaan în modul cel mai trist. Adam a mâncat din fructul interzis, Noe s-a îmbătat, și Israel s-a aruncat jos înaintea altarelor lui Baal.

Îndurarea lui Dumnezeu, în ciuda stării triste a poporului

Însă, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! Există și o altă latură a acestui tablou. Până aici am privit numai partea omenească. Dar există aici și ceva, pe care „cu toate acestea” noi îl putem numi luminos, frumos. Căci Dumnezeu rămâne totdeauna același, oricum ar vrea omul să se prezinte pe sine. Aceasta este o mângâiere de nespus și un sprijin pentru inimă. Dumnezeu rămâne credincios, și în aceasta credința găsește un sprijin puternic, orice ar veni. Totdeauna ne putem baza pe Dumnezeu, cu toată slăbiciunea și greșelile omului. Bunătatea Sa și credințioșia Sa constituie sursa de ajutor și locul de refugiu al sufletului în mijlocul scenelor întunecate ale istoriei omului.

Acest adevăr sublim strălucește în lumină strălucitoare în același loc din care noi tocmai am redat citarea umilitoare. „Și Domnul le-a ridicat judecători și ei i-au salvat din mâna cotropitorilor lor.” Însă să observăm în mod deosebit cuvintele care urmează acum; ele arată clar individualitatea cărții Judecători. „Și când le ridica Domnul judecători, atunci Domnul era cu judecătorul și-i salva din mâna vrăjmașilor lor în toate zilele judecătorului; pentru că Domnul avea milă de suspinele lor, din cauza celor care îi asupreau și a celor care îi subjugau” (Judecători 2.16-18).

Aceste ultime cuvinte conțin marele principiu al cărții, taina divină a slujirii făcute de Barac, Ghedeon, Iefta și Samson. Israel era căzut în păcate triste, rușinoase și nu avea nici o scuză. A pierdut toate pretențiile la protecție din partea Domnului. Printr-o judecată dreaptă a fost dat în mâinile criminale ale împăraților Canaanului. În privința aceasta nu putea fi nici o incertitudine. Dar „cu toate acestea” inima Domnului putea avea simțăminte de îndurare pentru poporul Său sărman, apăsător și suferind. Ce-i drept el s-a dovedit a fi deosebit de rău și nedemn, însă urechea Lui a fost permanent pregătită să audă primul suspin; da, citim chiar că „Sufletul Său a fost îndurerat de nenorocirea lui Israel” (Judecători 10.16).

Ce impresionante sunt aceste cuvinte! Ce gingășie și ce compasiune exprimă ele! Ele ne lasă să aruncăm o privire în adâncimea de nepătruns a bunătății lui Dumnezeu.

Nenorocirea poporului Său a atins și a mișcat inima Sa plină de dragoste. Primul semn slab perceptibil al unui duh smerit și zdrobit este întâmpinat de răspunsul plin de îndurare al Dumnezeului lui Israel. Nu era vorba cât de mult s-au rătăcit ei, și cât de adânc erau căzuți, sau cât de îngrozitor au păcătuit; Dumnezeu era permanent pregătit să asculte suspinul cel mai silențios al unei inimi zdrobite. Izvoarele harului divin și ale compasiunii divine sunt nesecabile. Oceanul dragostei Sale este nelimitat și de nepătruns, de aceea, în momentul în care poporul Său ocupă locul mărturisirii, El pășește pe locul iertării. Este bucuria Lui să ierte, și El Își găsește desfătarea cea mai înaltă în iertarea fărădelegilor, în vindecare, în restabilire și în binecuvântare, într-un mod demn de Sine Însuși. Acest adevăr minunat iese la lumină atât în istoria lui Israel cât și în istoria Bisericii și în istoria fiecărui credincios în parte.

Disciplinarea din partea lui Dumnezeu ca prim instrument pentru restabilire

Este însă momentul să ne îndreptăm la subiectul propriu-zis al studiului nostru, la istoria lui Ghedeon și a însoțitorilor lui, așa cum ea ne este prezentată în capitolele 6 până la 8 din cartea Judecători. Facă Duhul Sfânt ca înțelesul lor prețios să fie de folos pentru sufletele noastre!

Capitolul 6 începe cu o relatare tristă și apăsătoare, dar care este caracteristică pentru întreaga istorie a lui Israel. „Și fiii lui Israel au făcut rău în ochii Domnului și Domnul i-a dat în mâna lui Madian șapte ani. Și mâna lui Madian a fost tare împotriva lui Israel. Din cauza madianiților, fiii lui Israel și-au făcut adăposturi săpate în munți și peșteri și locuri întărite” (versetele 1 și 2). Ce imagine umilitoare! În ce contrast pătrunzător stă Israel aici față de oștirea triumfătoare care odinioară a traversat Iordanul și a umblat pe ruinele Ierihonului! Ce imagine tristă să vezi poporul căutând refugiu în peșterile și prăpastiile munților de frica madianiților necircumciși! Este o foarte mare binecuvântare pentru noi să studiem această scenă și să evaluăm învățătura utilă conținută în ea. Puterea și gloria lui Israel consta simplu în aceea, că Dumnezeu era prezent în mijlocul lor. Fă aceasta ei erau ca apa, care este vărsată pe pământ, sau ca frunzele de toamnă în furtună. Însă prezența lui Dumnezeu nu putea fi savurată în legătură cu răul tolerat. Când din cauza aceasta Israel a uitat pe Domnul său și s-a rătăcit de la El pe cărările interzise ale idolatriei, El a trebuit să-i determine să-și vină în fire, prin aceea că El și-a întins toiagul Său de Judecător și i-a lăsat să simtă autoritatea nimicitoare a uneia sau alteia din națiunile care îi înconjurau.

În toate acestea este ceva de învățat pentru noi. Atâta timp cât poporul lui Dumnezeu umblă cu El în ascultare sfântă, poporul nu are nimic de temut. El este desăvârșit de sigur înaintea capcanelor și atacurilor tuturor dușmanilor săi. Atâta timp cât rămâne în protecția prezenței lui Dumnezeu, nimic nu poate să-i facă rău. Dar desigur prezența lui Dumnezeu cere sfințenie. Răul nejudecat nu are ce căuta acolo. Să trăiești în păcat și să vorbești de siguranță, să încerci să unești prezența lui Dumnezeu cu răul nesancționat, aceasta este cea mai gravă răutate. „Dumnezeu este foarte de temut în adunarea sfinților ...” (Psalm 89.7). „Mărturiile Tale sunt foarte sigure. Casei Tale se cuvine sfințenia, Doamne, zile îndelungate” (Psalm 93.5).

Când poporul lui Dumnezeu a uitat aceste adevăruri aducătoare de vindecare, atunci Dumnezeu le-a adus iarăși în memoria alor Săi prin nuiua disciplinării; și Numele Lui fie veșnic glorificat pentru aceasta! El îi iubește pe ai Săi mult prea mult, ca să renunțe la nuiua, chiar dacă nu o face cu plăcere. „pentru că Domnul îl disciplinează pe acela pe care-l iubește și biciuiește pe orice fiu pe care-l primește. Răbdați disciplinarea, Dumnezeu Se poartă cu voi ca față de niște fii; deoarece, care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl? Dar, dacă sunteți fără disciplinare, de care toți au avut parte, atunci sunteți nelegitimi, și nu fii. Mai mult, am avut pe părinții noștri după carne ca să ne disciplineze, și i-am respectat; să nu ne supunem cu mult mai mult Tatălui duhurilor și să trăim? Pentru că, în adevăr, ei ne disciplinau pentru puține zile, după cum li se părea bine; dar El, pentru folosul nostru, ca să luăm parte la sfințenia Lui. Dar orice disciplinare, pentru acum, nu pare a fi de bucurie, ci de întristare; dar după aceea le dă celor deprinși prin ea rodul dătător de pace al dreptății. De aceea, ridicați mâinile obosite și genunchii slăbiți” (Evrei 12.6-12).

Acestea sunt cuvinte încurajatoare pentru poporul lui Dumnezeu din toate timpurile. Disciplinarea ar putea fi dureroasă, și ea este într-adevăr dureroasă; dar dacă știm că ea este făcută de mâna unui Tată, și dacă cunoaștem scopul Său, atunci putem trece prin necaz având inimile încercate și astfel putem culege rodul dătător de pace al dreptății. Dacă, pe de altă parte, întâmpinăm disciplinarea cu un duh nerăbdător, cu o voință împotrivoitoare și cu o inimă nesupusă, atunci prin aceasta facem necesar ca apăsarea să fie continuată și mărită; căci Tatăl

Partea 1: Starea omului și îndurarea lui Dumnezeu

nostru iubitor nu ne va lăsa să mergem simplu mai departe în felul acesta. El vrea să ne aibă înaintea Lui în supunere sfântă, oricât de mult ar costa. El ne întâmpină în harul Său, constrânge înălțările orgolioase ale voinței noastre și îndepărtează tot ce poate împiedica creșterea noastră în sfințenie, har și cunoaștere divină.

Ce har nespus de mare iese în lumină din faptul că Dumnezeu nostru Se preocupă cu lipsurile noastre și nebunia noastră, cu egoismul nostru, cu păcatele și fărădelegile noastre, și aceasta cu scopul să ne elibereze de ele! El ne cunoaște și cunoaște toate împrejurările noastre. El cunoaște înclinațiile noastre lăuntrice și cu atenție ține seama de ele. El procedează cu noi cu înțelepciune de nepătruns și răbdare desăvârșită, prin aceea că permanent are înaintea ochilor Săi țelul minunat, acela de a ne face părtași naturii Sale dumnezeiești și să dea la iveală în noi natura Sa și caracterul Său. Nu este așa, că având în vedere un astfel de har, care se revarsă spre noi, și o astfel de îndurare, putem să „ridicăm mâinile obosite și genunchii slăbiți”?

Cu toate că omul strică toate, mijlocele de ajutor ale lui Dumnezeu rămân neschimbate

Mai este însă și un alt adevăr, care strălucește într-o strălucire neobișnuită din evenimentele care ne sunt relatate în cartea Judecători, și anume, că noi totdeauna ne putem baza pe Dumnezeu, chiar și atunci când totul în jurul nostru se află în cea mai mare dezordine și rătăcire. Dumnezeu niciodată nu dezamăgește o inimă care se încrede în El. Niciodată El nu a lăsat un suflet să ajungă distrus, care s-a sprijinit pe El și cu o credință simplă de copil a ținut cu tărie la Cuvântul Său prețios. Și El nu o va face și nu o poate face. Aceasta este foarte mângâietor și încurajator pentru noi, oricare ar fi timpurile și împrejurările. Este adevărat, foarte adevărat, că omul greșește în toate. Oriunde l-ai așeza, în orice cerc de influență l-ai pune, mereu vei constata aceeași lipsă de credincioșie, aceeași slăbiciune și aceeași ruină. Dă-i omului o afacere, ori de câte ori vrei, cu cel mai mare capital și cu cele mai frumoase perspective, curând îl va duce la faliment. Începând de la zilele din Eden și până în zilele noastre omul s-a prezentat în această lumină. Putem afirma cu îndrăzneală, că în istoria generației decăzute a lui Adam nu a existat nici măcar o singură excepție de la acea regulă tristă. Noi nu avem voie să trecem cu vederea acest fapt. Credința adevărată nu uită aceasta. Ar fi și cea mai mare prostie, dacă am vrea să încercăm să uităm realitatea, că pe toată istoria omului, de la început și până la sfârșit, este imprimată decăderea cu trăsături de neșters.

Însă cu toate că aceasta este așa, Dumnezeu rămâne credincios; El nu poate să Se tăgăduiască pe Sine Însuși. Aici este izvorul de ajutor și locul de odihnă al credinței. Credința vede și recunoaște decăderea, dar totodată ea se bazează pe Dumnezeu. Ea nu este oarbă față de lipsa de credincioșie a omului, dar ea își îndreaptă privirea spre credincioșia lui Dumnezeu. Ea mărturisește ruina omului, dar se bazează pe sursele de ajutor ale lui Dumnezeu.

Articolul acesta constă din următoarele părți:

Partea 1 = Starea omului și îndurarea lui Dumnezeu

Partea a 2-a = Educarea în școala lui Dumnezeu

Partea a 3-a = Premisele de bază pentru lucrarea de slujire